

Μνημόσυνο για τον μακαριστό Μητροπολίτη Ροδοστόλου κυρό Χρυσόστομο στον Άγιο Νεκτάριο στη Βέροια (ΦΩΤΟ)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας

© Antonios Monaxos IMBNK

Την Κυριακή 9 Νοεμβρίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό του Αγίου Νεκταρίου και της Αναλήψεως του Κυρίου Βεροίας.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας ο Ποιμενάρχης κ. Παντελεήμων τέλεσε το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο του μακαριστού Μητροπολίτου Ροδοστόλου κυρού Χρυσοστόμου, με τον οποίο διατηρούσαν στενούς πνευματικούς δεσμούς.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων κηρύττοντας τον θείο λόγο ανέφερε χαρακτηριστικά:

«Ὁφθης Ἐκκλησίας νέος ἀστήρ, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, τῇ ὁσίᾳ σου βιοτῇ», ἔψαλε σήμερα ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἁγίου προστάτου τῆς ἐνορίας σας, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίσθηκε ὡς «ὁ ἅγιος τοῦ αἰῶνος μας», τοῦ 20οῦ αἰῶνος, κατὰ τὸν ὁποῖο ἔζησε ἓνα μέρος τῆς ζωῆς του, θαυματουργήσε καὶ ἅγιο-κατατάχθηκε ἀπὸ τὸ Οἴκου-με-νικό μας Πατριαρχεῖο.

Κατὰ ἀγαθὴ συγκυρία ὁ ἱερός ὑμνογράφος, ὁ ὁποῖος συνέθεσε τὴν πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Νεκταρίου Ἀκολουθία καὶ τούς στίχους τοῦ Μεγαλυναρίου, τούς ὁποίους προέταξα, δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν νέο καὶ σύγχρονό μας Ἅγιο, τὸν ὄσιο Γεράσιμο τὸν Ὑμνογράφο, τὸν Μικραγιαννανίτη. Καὶ ὅπως συνέβαινε κάποιες φορές καὶ στό παρελθόν, ὁ ὄσιος Γεράσιμος εἶχε τὸ ἐξαιρετικὸ προνόμιο νὰ ὑμνή-σει στό πρόσωπο τοῦ ἁγίου Νεκταρίου ἓναν ἅγιο, τὸν ὁποῖο ἐγνώ-ρι-σε πρὶν νὰ πάει ἐκεῖνος στό Ἅγιο Ὅρος, τὸν ἐγνώρισε νέο παιδί, ὅταν ζοῦ-σε στήν Ἀθήνα, καὶ ἐκκλησια-ζό-ταν στό ἐκκλησιάκι τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, στήν ὁποία εἶχε διατελέ-σει διευθυντῆς ὁ ἅγιος Νεκτάριος, καὶ ἄκουε τὰ κηρύγματά του.

Εἶχε ὅμως καὶ τὴν εὐλογία ὁ ὄσιος Γεράσιμος, μετὰ τὴν κοίμη-ση τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, νὰ προ-σκυ-νήσει καὶ νὰ ἀσπασθεῖ τὸ χαρι-τόβρυτο λείψανό του στὸν Πει-ραιᾶ, πρὶν αὐτὸ νὰ μεταφερθεῖ στήν Αἴγινα μέ τὸ πλοιάριο.

Ἔτσι γνώρισε ὁ ὄσιος Γεράσιμος ὁ Μικραγιαννανίτης τὸν ἅγιο τῆς ὑπομονῆς, τῆς πίστεως, τῆς καρτε-ρίας καὶ τῆς συγχωρητικότητος. ὁ Καὶ ὅταν ἐγκαταβίωσε στή συνέ-χεια στή Μικρὰ Ἁγία Ἄννα, εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ μάθει πολλά γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἁγίου Νεκταρίου ἀπὸ τὸν συμμοναστή του, τὸν Γέροντα Ἀβιμέλεχ, ὁ ὁποῖος συνδεόταν πνευ-ματικά μέ τὸν ἅγιο Νεκτάριο, καὶ συνέγραψε μάλιστα καὶ τὴν πρώτη βιογραφία μέ τὰ θαύματά του, ἓνα μόλις χρόνο μετὰ τὴν κοίμησή του.

Ἡ ὑπομονή, παρά τίς ἀδικίες καὶ τίς συκοφαντίες τίς ὁποῖες ὑπέστη, ἦταν αὐτὴ πού ἁγίασε τὸν ἅγιο Νε-κτάριο. Ὑπέμενε σέ ὅλη του τὴ ζωὴ, χωρὶς νὰ ἀγανακτεῖ καὶ χωρὶς νὰ διαμαρτύρεται. Ὑπέμενε μέ ταπείνωση καὶ ὑπακοή στό θέ-λη-μα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἁγιάσθηκε, κατὰ τὴν ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου «ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν». Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν μετὰ τὴν κοίμησή του κάποι-ος γνωστός του διερωτᾶτο τί ἔκα-νε ὁ Νεκτάριος καὶ τὸν τιμοῦν ὡς ἅγιο, ὁ ἅγιος Νεκτάριος ἐμφανί-σθηκε στὸν ὕπνο του καὶ τοῦ εἶπε: «μὴν ἀπορεῖς, παιδί μου, γιατί βρίσκομαι κοντὰ στὸν Θεό. Ἔσυ-κο-φαντήθην, ὑπέμεινα καὶ ἐσώ-θην».

Αὐτὴ ἡ ἀπάντηση τοῦ ἁγίου Νε-κταρίου διδάσκει καὶ σέ ἐμᾶς τὴν ἀξία καὶ τὴ σημασία τῆς ὑπομο-νῆς. Εἶναι ἡ πιὸ εὐκόλη καὶ ἡ πιὸ ἀποτελεσματικὴ συνταγὴ σωτη-ρί-ας, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε. Εἶναι αὐτὴ πού ὅλοι μπορούμε νὰ

έφαρμόσουμε στή ζωή μας, χωρίς κόπους, χωρίς νηστείες, χωρίς άγρυπνίες, χωρίς μεγάλους άγῶ-νες και προσπάθειες. Όλοι μπο-ροῦ-με νά τήν καλλιεργήσουμε μέσα στό σπίτι μας, στήν εργασία μας, στόν κοινωνικό μας περίγυ-ρο, γιατί ὅλοι αντιμετώπιζουμε προβλήματα και δυσκολίες και άδικίες, ὅπως αντιμετώπισε ὁ άγιος Νεκτάριος. Άν αρχίσουμε νά αντιδροῦμε και νά ὀργιζόμεθα, δέν θά ὠφεληθοῦμε και δέν θά κερδίσουμε τίποτε, ἐνῶ ἄν προ-σπαθή-σουμε νά κάνουμε ὑπομονή, νά συγχωρήσουμε ὅσους μᾶς ἀδί-κησαν ἢ μᾶς πίκραναν, τότε θά βα-δίσουμε χωρίς μεγάλη δυσκολία τόν δρόμο πού πορεύθηκε ὁ ἑορτα-ζόμενος σήμερα προστάτης τῆς ἐνο-ρίας σας, ὁ άγιος Νεκτάριος, θά βαδίσουμε δηλαδή τόν δρόμο τῆς σωτηρίας μας.

Αὐτόν τόν δρόμο τῆς ὑπομονῆς βάδισε διά βίου και ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Ροδοστόλου, κυρός Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε Σχολάρχης τῆς Ἄθω-νιάδος Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Ὕρους, τοῦ ὁποῖου θά τελέσουμε μέ πολλή εὐγνωμοσύνη και σεβασμό τό τεσσαρακονθήμερο μνη-μόσυνο. Και παρακαλοῦμε ἰδιαίτέρως τόν ἅγιο Θεό νά τόν ἀναπαύσει και νά τάξει τήν ἀγαθή ψυχή του μετά Ἁγίων και τῶν δικαίων.

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Ρο-δο-στόλου ἦταν ἕνας γνήσιος Ἁγιο-ρείτης, ἕνας ἄνθρωπος τῆς ὑπομονῆς, ὁ ὁποῖος τά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του μόναζε δια-κριτικά στό κελί του, κοντά στή Μονή τῆς Μεγίστης Λαύρας, χωρίς νά ἐπιδιώκει τίποτε γιά τόν ἑαυτό του, χωρίς νά ἐπιδιώκει τήν προ-βολή, παρά τήν ἄριστη θεολογική του κατάρτιση. Μελετοῦσε πάντο-τε, σκεφτόταν και προσευχόταν μεταξύ ἄλλων και γιά τούς μαθητές του στήν Ἄθωνιάδα Σχολή, στήν ὁποία δίδαξε και διηύ-θυνε ἐπί πολλά χρόνια. Ὁ ἀγαθός Θεός τόν κάλεσε κοντά του πλήρη ἡμερῶν και εὐχόμεθα και προσευχόμεθα νά τοῦ χαρίσει τά οὐράνια ἀγαθά, τά ὁποῖα ἐπόθησε ἐκ νεότητός του και γιά τά ὁποῖα ἀγωνίσθηκε μέ ζῆλο και αὐταπάρνηση σέ ὅλη του τή ζωή ὡς μοναχός, ὡς Ἐπίσκοπος και ὡς ἀσκητής στό Περιβόλι τῆς Πανα-γίας μας.

© Antonios Monaxos IMBNK